

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové ve věci

žalobce: **M. F. H.**
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2021, č. j. MV-182942-5/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2021, č. j. MV-182942-5/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 10. 2021, č. j. OAM-27549-25/ZM-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty (dále též jen „žádost“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

3. Žalobce byl na území České republiky oprávněn pobývat na základě zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců s platností od 14. 4. 2019 do 31. 3. 2021.
4. Dne 2. 3. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení žalobce o změně zaměstnavatele (dále jen „oznámení“). Vzhledem k tomu, že oznámení nebylo učiněno na předepsaném tiskopisu, správní orgán I. stupně vydal sdělení ze dne 11. 3. 2021, č. j. OAM-14845-5/ZM-2021 o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele (dále jen „sdělení“).
5. Dne 14. 4. 2021 žalobce podal ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Dne 27. 4. 2021 byla žalobci doručena výzva správního orgánu I. stupně ze dne 21. 4. 2021, č. j. OAM-27549-2/ZM-2021 k zaplacení správního poplatku za řízení o žádosti (dále jen „výzva“). Správní orgán I. stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že žádost byla podána po lhůtě, která podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplynula dne 31. 3. 2021, tedy byla podána v době, kdy k tomu žalobce nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně proto rozhodl podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že důvody na vůli cizince nezávislé bránící včasnému podání žádosti je podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců třeba správnímu orgánu sdělit nejpozději při podání samotné žádosti. Je to tedy cizinec, koho tíží břemeno tvrzení, přičemž žalobce při podání žádosti ani v oznámení takové důvody netvrdil. Dále žalovaná k námitkám týkajícím se sdělení a jeho nedoručení vyložila, že změna zaměstnavatele, jíž se sdělení týkalo, není předmětem vedeného řízení a nemá na posouzení otázky opožděného podání žádosti vliv. S námitkou, že žalobce na základě informací od své právní zástupkyně považoval oznámení za podání, kterým se automaticky prodlužuje platnost jeho zaměstnanecké karty, a byl o tom utvrzen i vydáním výzvy, se žalovaná vypořádala argumentací, že bylo na žalobci, aby si opatřil dostatečné informace o svých právech a povinnostech. Platí zásada, že *neznalost zákona neomlouvá* (k tomu žalovaná citovala z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 A 298/2010-48). Ohledně povinnosti posoudit přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce pak žalovaná uvedla, že v případě zastavení řízení taková povinnost stanovena není, přičemž odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48 a ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v nesouladu postupu žalované s § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
8. V prvním žalobním bodě tvrdil, že oznámení bylo současně také žádostí o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Podání ze dne 13. 4. 2021 bylo doplněním této žádosti a žalovaná nesprávně posoudila jeho obsah. Kromě toho správní orgán I. stupně vyzval žalobce dne 21. 4. 2021 k uhrazení správního poplatku za žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, čímž potvrdil, že správní řízení probíhá a není důvod žádosti nevyhovět.
9. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že mu nebylo doručeno sdělení, jelikož správní orgán I. stupně jej doručil na žalobcovu předešlou adresu, nikoli na adresu nově řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nahlášenou. Řízení o oznámení změny zaměstnavatele a žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty spolu přitom souvisí a absence posouzení této otázky žalovanou byla příčinou naplnění § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy i zániku oprávnění k pobytu. V této souvislosti žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29. Žalovaná vycházela pouze ze skutečností svědčících v neprospěch žalobce a nestandardním vedením správního řízení se odmítla zabývat. V důsledku toho byl žalobce zamítnutím žádosti postaven do obdobné situace jako v případě správního vyhoštění.

10. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že nebylo postupováno v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, jelikož se správní orgány nezabývaly posouzením otázky porušení práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
11. Dále žalobce v obecné rovině podotkl, že nelze tolerovat formalistický postup správních orgánů a soudů, které nejsou při výkladu právních předpisů vázány doslovným zněním zákona. K tomu citoval judikaturu Ústavního soudu k výkladu a aplikaci právních předpisů.

III. Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu zamítl. Odkázala především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad jeho rámec k tvrzení žalobce, že se odmítla zabývat otázkou (ne)doručení sdělení, uvedla, že zaměstnanecká karta žalobci nezanikla z důvodu podle § 63 zákona o pobytu cizinců v důsledku sdělení, nýbrž z důvodu uplynutí doby její platnosti. Námitka žalobce je tak pro posouzení pozdního podání žádosti irelevantní.

IV. Posouzení žaloby soudem

13. Soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Při posouzení věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
15. Dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
16. Dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení.

17. Dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
18. Dle § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců je lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 zachována, je-li posledního dne lhůty žádost podána ministerstvu. Nestanoví-li tento zákon, že žádost je cizinec povinen podat osobně, je lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 též zachována, je-li posledního dne lhůty podána poštovní zásilka adresovaná ministerstvu, která obsahuje žádost, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence nebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.
19. Dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
20. Dle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo v takovém případě zastaví.
21. Dle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
22. Dle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.
23. Dle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
24. Dle § 52 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
25. K prvnímu žalobnímu bodu soud poznamenává, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že správní řízení bylo vedeno ve věci žádosti (ze dne 14. 4. 2021), nikoli na základě oznámení (ze dne 2. 3. 2021). Rovněž ze sdělení (a např. též z odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí) lze dovodit, že obsahem oznámení byla změna zaměstnavatele žalobce (resp. změna adresy místa pobytu žalobce), tedy nikoli žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Oznámení tak nespadá do rámce správního řízení o žádosti a není pro posouzení nynějšího případu rozhodné. Z výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 21. 4. 2021 vyplývá, že jejím účelem bylo zaplacení správního poplatku za řízení zahájené

podáním žádosti. Z vydání této výzvy však nelze v žádném případě dovozovat, že nebyl důvod žalobcově žádosti nevyhovět, taková úvaha nemá v právních předpisech oporu.

26. Ohledně druhého žalobního bodu soud souhlasí se žalovanou, že otázka řádnosti doručení sdělení není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Správní řízení o žádosti bylo prvostupňovým rozhodnutím zastaveno pro opožděnost podání žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (nikoli podle § 63 odst. 2, jak tvrdil žalobce), tedy nikoli z důvodů souvisejících se změnou zaměstnavatele žalobce či s obsahem sdělení. K tvrzení žalobce, podle kterého žalovaná vycházela pouze ze skutečností svědčících v jeho neprospěch, soud konstatuje, že žalobce tuto obecnou deklaraci nedoložil na žádné konkrétní skutečnosti, a soud tak v téže míře obecnosti uvádí, že namítaný přístup žalované z napadeného rozhodnutí ani správního spisu nevyplývá.
27. Pokud jde o třetí žalobní bod, i zde soud dává za pravdu žalované. V případě vydávání nemeritorního rozhodnutí, jímž je i rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, se přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince neposuzuje. K tomu soud odkazuje na judikaturu správních soudů, konkrétně například na rozsudek ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (například z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a svobod] je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016 - 41, ze dne 21. 2. 2018, čj. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 14. 1. 2021, čj. 6 Azs 255/2019 - 46, ze dne 24. 8. 2021, čj. 1 Azs 212/2021 - 37, nebo stěžovatelkou citované rozsudky sp. zn. 1 Azs 266/2018 a sp. zn. 10 Azs 206/2016). Lze proto souhlasit se stěžovatelkou, že v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.“*
28. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že správní orgány nepostupovaly v rozporu s § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu. Soud se s jednotlivými námitkami žalobce vypořádal, přičemž žalobce na žádné další konkrétní skutečnosti, v nichž by spatřoval porušení uvedených zákonných ustanovení, nepoukázal. Soud má za to, že správní orgány v projednávané věci nepostupovaly přehnaně formalisticky (žalobce ostatně ani na žádný konkrétní projev přepjatého formalismu nepoukázal), pouze aplikovaly příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobce prokazatelně podal žádost opožděně, tj. v době, kdy k tomu již nebyl oprávněn, a správním orgánům tak nezbylo než řízení o této žádosti zastavit.
29. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání, jelikož žalobce ani žalovaná nevyjádřili ve stanovené lhůtě nesouhlas s takovým projednáním věci.

31. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti v řízení nevznikly, soud druhým výrokem rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu